

107. Ur Rik Junells visbok.
Esse.

Med ångslens sorg och stort besvär
 jag mig en visa gör,
 som gömmas bör hos dig, min vän
 intill vår blekna död.
 Gud nåde den, som falsker är
 och har en annan kär,
 den liknar jag vid vilka djur
 som uti skogen är.

Den tyngsta bördan jorden bär
 är kärleksbördan väst.

Jag önskat haver denna gång
 att sitta på en krist.

Men vore jag den sorgen kvit
 som mig så svåra kvält,
 den kväljer mig evart jag går
 ja, intill gravens bädd.

Men får med nöd och besvär
 vandra all världens omkring.

Men säll och lycklig är den själ,
 som har ett gladligt sinn.

den skadar jag långt äldre
än lille vännen min.

Får jag den äran fråga dig
varför du förskjutit mig.
Har jag alls ingen rolighet
att vänta mer av dig?
Så hjälpe Gud oss visserligen
att leva var för sig,
och ingen mindre skadar jag
än falska vänners tro.

Din kärlek liknar jag vid snö,
som faller i april.
När du far bort, så vill jag dö
och ej mer vara till.
Mitt hjärta gör dig qvitt har,
vad kan jag mera ge!
Men jag är nöjdes med min del,
fast jag dig sällan ser.

Som våret bläser om vintern kyla
~~de~~ så är kärleken din.
Du tänker tid att nämna mig,

4
det har du i ditt sinn.

195

Du tänker till att söka dig
en rikare än jag.

Det må du göra, som du vill,
det är din egen sak.

Som solen uppgår himlen rund
hon längtar till sitt rum,
så längtar jag till dig, min vän,
var timma och var stund.

Var dag han är en månad lång,
var månad som ett år.

Visst gör du mig en hjärtans sorg
om jag dig ej kan få.

val

LM

parker

1 m

name

2